

En stor fransk revolutionär har lämnat oss: Alain Krivine 1941 – 2022

Den första av de två artiklarna nedan är från den franska tidningen *Mediapart*, den andra från svenska *Internationalen*. Tillsammans ger de en nyansrik bild av den franske revolutionären och hans politiska liv. Allra sist ett uttalande från NPA (*Nouveau Parti Anticapitaliste*) det parti som han tillhörde fram till sin död.

Krivine i december 2009 (Foto Siren-Com, Wikipedia)

Edwy Plenel: Alain Krivine, en helgjuten revolutionär

Ur *Mediapart*, 13 mars 2022

Med Alain Krivine försvinner den sista personlighet från Maj 68, som förblev trogen sin ungdoms ideal av antiimperialism, antistalinism och antikapitalism. I hans person ingick förutom detta också en klar integritet och motsatsen till karriärism och partigrundad sekterism.

”Det kommer att gå över med åren”. När Alain Krivine 2006 gick med på att berätta inte om sitt liv, utan om ett ”kollektivt äventyr” präglad av ”möjligheten till en demokratisk revolution”, valde han den meningen som titel på sin bok.

Från tiden i kommunistpartiet som ung gymnasist i Paris på 1950-talet till att ett halvt sekel senare bli den som förde lärdomarna vidare till en ny generation i *Nouveau Parti anticapitaliste* (NPA) via rollen som språkrör för *Jeunesse communiste révolutionnaire* (JCR) 1968 och därefter för *Ligue communiste* (1969-1973) och slutligen *Ligue communiste révolutionnaire* (1974-2009) skulle "det" i hans fall aldrig "gå över".

"Det"? Helt enkelt idén om frigörelse, om strävan efter frihet, hoppet om jämlikhet, kravet på rättvisa som först och främst var en negation av den rådande ordningen, ett uppvaknande mot dess elände, dess lögn, dess makt. Det som vanligen kallas vänster uppstod ur denna rörelse utan slut, ständigt i förnyelse och ofullbordad, mot alla former av den konservatism som oupphörligt föds på nytt.

Men det hände att vänstern vid makten, av partiegoistiska eller politiska skäl, vände honom ryggen och i sin tur kommer att förkroppsliga orättvisor och utplundra alla löften. Och om Alain Krivine var något apart i den sortens politiska värld berodde det på att den trofasthet han alltid stod för gentemot den ursprungliga revolten alltid ackompanjerades av ett avvisande av kompromisser, karriär och poster, där idealen ledes vilse och bedras.

Vid hans bortgång påminns man om hur den sortens rigiditet, hos honom helt befriad på sekterism, kan göra att klarsyntheten bibehålls. Alain Krivines engagemang tog i själva verket sin utgångspunkt i en protest mot det svek vars katastrofer och nederlag idag gett upphov till en ny rysk imperialism under Vladimir Putin, en grotesk avatar för stalinismen i Sovjetunionen, storrysk stalinism och ohämmad kapitalism.

Det handlade om ett motstånd mot den reellt existerande socialism som installerades i Sovjetunionen och dess satelliter från 1917 i spåren av "den förrådade revolutionen", för att tala med Leo Trotskij. Långt ifrån att vara något som bara tillhör historien, något som upphört med upplösningen av Sovjetunionen 1991, visar den invasion och det krig som bedrivs av en diktator med rötter i KGB den ständiga aktualiteten i detta. Som ett nutida eko av detta förgångna var det också så att Alain Krivines familj på fädernet härstammade från Ukraina. Hans farfar Albert Meyer Krivine (1869-1946), jude och ateist och snarast anarkist, hade flytt de anti-semitiska pogromerna i det ryska imperiet för att hamna i Frankrike i början av 1900-talet.

Oavsett alla sekteristiska och smågruppsmässiga varianter, som en minoritetsposition kan medföra, var den trotskism som Alain Krivine en oskiljaktig del av ett moraliskt uppror där det var nödvändigt att konfrontera ett totalitärt system i stället för att ge efter för behovet av uppslutning till priset av blindhet och lögn. I sin mest frihetliga version, nära släkt med surrealismen, innebar det också en vägran att gå med på och ge efter för nationalistiska eller imperiemässiga bevekelsegrunder och vända ryggen åt internationalismen för att hemfalla i en byråkratisk logik som skapade en kår av yrkespolitiker.

Gentemot detta vidarebefordrar Alain Krivines liv som politisk aktivist löften om en helgjuten vänster medan det alltför ofta varit så att politisk opportunist och ensidig cynism skadat principerna och gjort slut på förhoppningarna. Det började i mitten av 1950-talet då han som ung medlem av franska kommunistpartiet (PCF) snabbt blev ledare för kommunisterna på gymnasierna i Paris.

Utsikterna var goda till snabbt avancemang inom PCF:s apparat, men 16 år gammal deltog han i Moskva på "Världsfestivalen för den demokratiska ungdomen", belöningen för att han utmärkt sig med att slå rekord i försäljning av ungtkommunisternas tidning *L'Avant-Garde*. Men han skulle återvända bekymrad, inte minst efter att där ha träffat medlemmar av FLN i Algeriet och som sagt sig vara förvånade över PCF:s avvaktande hållning till självständighetskampen bakom parollen "Fred i Algeriet".

Denna insikt, kring den koloniala frågan och nödvändigheten av solidaritet med de folk som kämpade för att bli herrar över sitt eget öde, fick Alain Krivine att sakta men säkert distansera sig från den stalinism, som då var förhärskande inom PCF och utgjorde en stor bromskloss för den franska vänstern. Hans utveckling var också en familjeaffär och skulle påverkas av den äldre brodern Jean-Michel och tvillingbrodern Hubert, som redan var medlemmar i *Parti communiste internationaliste* (PCI), en av flera trotskistiska organisationer och fransk sektion av Fjärde internationalen.

Alain Krivine engagerade sig i det hemliga stödet till FLN i Algeriet via nätverket *Jeune Résistance* samtidigt som han var kvar i kommunistpartiet. Han började studera historia och aktiverade sig både i *Union des étudiants communistes* (UEC) och *Union des étudiants de France* (Unef). Antikolonialism och antifascism var då två frågor som på ett avgörande sätt präglade hans engagemang och som på Sorbonneuniversitetet tog sig uttryck i bildandet av *Front universitaire antifasciste*, där han blev en av ledarna tillsammans med Henri Weber (död i Covid 2020).

Den slutliga brytningen med PCF skedde 1965 då en del av Sorbonne-Lettres inom UEC, där han ledde en "entristisk" trotskistfraktion, vägrade att i likhet med PCF stödja François Mitterrand i presidentvalet. Under lång tid skulle den blivande franske presidentens engagemang mot Algeriets självständighet och krigföring mot "separatisterna" vara något som många inte kunde förlåta honom inom denna unga generation, som politiserats och radikaliserats under den antikoloniala kampen.

Alain Krivine blev utesluten ur kommunistpartiet och inriktade sig på att bli historielärare. Sakta men säkert skulle han bli en förgrundsgestalt i ett kollektivt äventyr, som han aldrig såg sig som ledaren för utan snarare ett av språkrören. Han betraktade sig som bättre som organisatör än som teoretiker, hur som helst var han en utmärkt talare, kvicktänkt debattör och framstående pedagog, och ville främst bara vara en aktivist bland många andra, utan hierarki eller privilegier.

Den emblematiske trio han redan från början bildade med Daniel Bensaïd (1946-2010) och Henri Weber (1944-2020), på 1980-talet omvandlad till duo när den sistnämnde anslöt sig till socialistpartiet, påminner om den ungdom som förblev en motor för ett engagemang som skulle vara livet ut. När han 1969, i turbulensen efter Maj 68, ställde upp som kandidat i presidentvalet, samtidigt som han gjorde militärtjänsten, var han bara 27 år. En hel ungdomsgeneration var då i färd med att skaka om och överflygla de äldre och skapade nytt och djärvt medan man modigt utmanade den rådande ordningen.

Men bakom denna generationsbrytning fanns också en betydande kontinuitet: en judisk historia. Den ledande kärnan i *Ligue communiste*, bildat 1969 sedan JCR upplöstes 1968, var till stor del arvtagare till "ett revolutionärt jiddischland", förankrat i den politiska kulturen hos en judisk arbetarrörelse i diasporan, som vägrade upplösas i sionismens nationalistiska rörelse.

Nous vengerons nos pères [Vi kommer att hämnas våra förfäder], en dokumentär från 2017 gjord av generationen efteråt (Florence Johsua och Bertrand Boespflug), visar vikten av minnet av folkordet och den avgörande roll antifascismen hade i *La Liges* arbete på 1970-talet. Den logiska följd blev ett ihärdigt motstånd mot återkomsten för fascismens och nazismens blodiga ideologier.

Alain Krivines andra fängelsevistelse under några veckor, den första hade kommit efter upplösningen av JCR sommaren 1968, var följd av ytterligare en upplösning, av *La Ligue* för att ha anordnat en våldsam demonstration mot ett möte som extremhögern höll i Paris på temat "Stopp för den vilda invandringen". Medan det ideologiska klimatet i årets

presidentvalskampanj stinker av främlingsfientlighet och rasism påminner oss också Alain Krivines bortgång, om det nu skulle behövas, om aktualiteten i en kamp som aldrig upphört.

Alain Krivines kamp drevs av en ouplöslig förening av demokrati, sociala frågor och internationalism och där stod han bestämt på den sida som handlade om sociala proteströrelser snarare än att verka inom institutionerna. Anhängarna av den senare vägen ansåg det vara nödvändigt att ta sitt ansvar och inte fastna i aktivismens impotens. Med tanke på tillståndet inom vänstern idag, dess svaghet, splittring och uppsplitande strider, skulle han med säkerhet invända att det är den konkreta kampen som utgör jordmånen för pånyttfödelse bland de närmast berörda.

Bakom den ”permanent revolution”, som Trotskij teoretiserat om, har den politiska strömning vars språkrör, och ansikte Alain Krivine länge var alltid velat se sig som representant för att något avgörande och oväntat kan ske, det osannolika och oförutsedda, denna övertygelse om att det går att slå en bräscher i uppfattningen att det nuvarande måste bestå för evigt och öppna för löften om framtiden. Han fanns med i alla mobiliseringar, från arbetarna på Lip till bönderna i Larzac, till kvinnorörelsen till invandrarna kamp, till internationell solidaritet och till anti-globaliseringsrörelsens möten. Allt utan uppehåll.

Alain Krivine var först heltidsanställd politiskt, därefter journalist på *Rouge*, som var dagstidning 1976-1979, och en mandatperiod (1999-2004) också ledamot av Europaparlamentet. För att uttrycka det mildt fick han aldrig någon smak för den tillvaron och kände sig mer vanmäktig i denna parlamentariska församling än som aktivist. Uppenbarligen stod han vid sidan av, höll distansen till allt som kunde fräta på idealet, kompromettera det eller reducera det.

Men hans orubblighet var samtidigt godmodig, vilket också förklarar de vittnesmål om hans popularitet som nu också kommit från politiska motståndare. Han uppvisade en skämtsamt blygsamhet, tyckte om glada sällskap, förlöjligade gärna sig själv och gav uttryck för en asketism som inte var främmande för att njuta av det goda livet men helt främmande för allt som handlade om karriär och önskan om att bli rik.

Antagligen var det denna envetna vägran att dominera och äga som möjliggjorde denna nyorientering som bildandet av NPA innebar 2009, då han överlämnade stafettspinnen till en ny generation med Olivier Besancenot som språkrör och som innebar slutet för den historia som varit förknippad med namnet Alain Krivine och *La Ligue*.

Sin sista längre intervju gjorde han med *Mediapart* 2018 för en serie dokumentärer i samband med 50-årsminnet av Maj 68. Trettio år tidigare, i samband med tjuugoårsminnet, hade han och Daniel Bensaïd publicerat *Mai si!*, där de framställde sig som omedgörliga ”rebeller” gentemot de ”botfärdiga” i sin generation.

”Men hur kunde de ge upp så fort?”, undrade de. ”Varför gjorde dessa upproriska så snabbt omvändelse? Kanske var deras upproriskhet bara en form av snobberi. [...] Nya tider, nya krav. De äldre har härdats av bakslagen. De moderna har ofta inte kunnat motstå frestelsen i kändisskapets behag. Ingen bestämmer själv över sin tid. Man kan bara känna sorg över att de som så kraftfullt krävde rätten att yttra sig så lättvindigt kunde nöja sig med rätten att pladdra. Att de inte klarade av första bästa förändring av stämningarna. Borta med tidens vindar.”

I med- eller motgång valde däremot Alain Krivine att hålla samma kurs. Som motto för *C’était la Ligue*, standardverket om den organisation vars härld han var, har Héléne Adam och François Coustal valt ett stycke ur *Sans la nommer* [Utan att nämna henne vid namn] en sång Georges Moustaki skrev och komponerade 1969. Den passar bra som ackompanjemang till detta sista farväl till en person vars trofasthet, ödmjukhet och integritet uppmanar till respekt, också av den som inte följt samma väg:

”Det är henne man slår ned,
Som man förföljer och plågar
Hon som reser sig,
Som lider och går ut i strejk.
Det är hon som man fångslar,
som man sviker och överger,
Som ger oss lust att leva,
Som ger lust att följa henne
Hela vägen, hela vägen.

Jag vill, utan att nämna henne vid namn,
tala om henne för er
Omtyckt eller mindre omtyckt,
förblir hon trofast,
Och om ni vill
att jag ska presentera er för henne
Brukar man kalla henne
Den permanenta revolutionen.

Översättning Björn Erik Rosin

Göte Kildén: Alain Krivine 1941 – 2022

En mening som återkom i många av Alain Krivines tal under hans sextiofem år som aktiv socialist var: ”Den verkliga lyckan för varje människa värd namnet är att medvetet delta i alla strider för frigörelse”. Meningen var mycket mer än vacker retorik, den var en bekännelse om hans egna val i livet. Men samtidigt öppnade han också dörren på glänt för andra. Han visade på en möjlighet, på ett sätt att leva som alla människor kunde pröva. Det skriver Göte Kildén till minne av den franska aktivisten och marxisten Alain Krivine som gick bort den 12 mars.

Alain Krivine i maj 1981. (Foto: Lennart Wallster)

För många av oss som varit med ett tag i Socialistisk Politik/ tidigare Socialistiska Partiet var Alain också var en vän. Andra kanske bara minns honom som en fångslände talare. Det är många viktiga hågkomster i våra liv som flimrar förbi när vi därför hör om hans bortgång. Från möten, konferenser, kongresser och internationella ungdomsläger alltsedan 1969.

Mitt eget första starka minne av Alain är präglad av att han var den som verkligen tog hand om mig när jag som en oerfaren men mycket nyfiken ung tjugoåring kom till mitt första internationella möte i Bryssel och där träffade människor vilka jag tidigare bara träffat på i tidningar och i böcker. Att dyka upp som nykomling i större sällskap från ett litet språkområde med ovan egen engelska och lite franska till hands kändes mycket osäkert och då var han den som med varm och vänlig röst verkligen tog sig tid att berätta för den lite bortkomne svensken om hur allt brukar fungera på sådana här möten, både under diskussioner och i livet vid sidan om.

Han tog sig tid fast han nog var den som hade minst tid. Minuten senare kunde han resa sig upp för ett skarpt, elegant och väl vässat inlägg i debatten. Men även där med vänlighet om än ofta med en ironi som bet bra.

Alains liv skulle i en TV-serie kunna illustrera både franskt och internationellt politiskt liv under senare delen av förra seklet ända fram till våra dagar. Han var en revolutionär marxist och som sådan aktiv under sextiofem år av sitt liv. Som våra franska vänner skriver: "Han var en outtröttlig aktivist, närvarande i all kamp mot det kapitalistiska systemets härjningar, mot alla dess orättvisor och för människors frigörelse".

Alains ungdom präglades av uppväxten i en judisk familj vilken under slutet av 1800-talet hade tvingats att fly från de antisemitiska pogromerna i Ukraina till Frankrike. Hela hans stora familj var engagerad i fransk vänsterpolitik och redan som ung sjuuttonåring, 1956, gick Alain själv, liksom hans fyra bröder (!), med i det Franska Kommunistpartiets ungdomsförbund. De franska kommunisterna hade i denna första efterkrigstid stor prestige efter sin roll i motståndsrörelsen mot den tyska ockupationen och med en halv miljon medlemmar fick de som mest 28 procent av rösterna i valet 1951 och var med detta resultat landets största parti.

Men år 1956, när Sovjetunionens pansarkolonner krossade upproret i Ungern, då kom omedelbart en häftig vindkastning för PCF när det gällde dess popularitet bland människor. Det franska partiet nöjde sig inte med att skylta över tragiken utan hyllade till och med det fruktansvärda övergreppet som en "befrielse" och till skillnad från många andra broderpartier i Europa valde partiets ledning till och med att förneka de avslöjanden om en del av Stalins illdåd som Nikita Chrusjtjov tog upp vid en sovjetisk partikongress samma år.

Partiets inflytande sjönk naturligt nog som ett blysänke. För den unge Alain kom vändningen fullt ut när han 1957 deltog som delegat till en "World Youth Conference" i Moskva och där upptäckte att alla de ungerska ungdomsrepresentanterna i själva verket var polisagenter (!). Han fick dessutom på plats uppleva att den algeriska delegationen var mycket kritisk till att PCF inte gav rörelsen för Algeriets befrielse fullt stöd. Mycket snart deltog han därför sedan i en aktiv verksamhet för partiets avstalinisering. Han gick också med i en underjordisk organisation, "Jeune résistance" (Ungt motstånd), vilken utförde en mängd aktioner där de uppmuntrade unga soldater att vägra gå ut i kriget mot algerierna. Under denna tid utsattes också föräldrarnas hem för ett allvarligt sprängattentat från den rörelse som ville att Algeriet skulle förbli franskt. Tack och lov bara med materiella skador.

Under många år fortsätter han sedan sin opposition mot PCF:s partiledning samtidigt som han mer och mer dras in till den lilla krets av medlemmar i Fjärde Internationalen, vilka med Trotskijs förre sekreterare och medarbetare Pierre Frank som viktig ledare verkade för en

pånyttfödelse av rörelsen. Ernest Mandel och Daniel Bensaïd var andra för honom viktiga människor som han mötte under denna tid.

Men 1966 kastas oppositionen till sist ut ur partiet och Alain är med och bildar en ny organisation, JCR, vilken i ett par år arbetar intensivt framförallt i solidaritet med befrielse-rörelserna i det gamla franska Indokina. Alain får genom detta arbete kontakt med likasinnade revolutionärer som Rudi Dutschke i Tyskland och Tariq Ali i Storbritannien. Något senare med oss i den mindre grupp i Sverige som inte minst attraherats av JCR:s roll under Frankrikes heta majveckor. Det vi i dag brukar kalla för Frankrikes Maj 68.

Under detta då nästan ofattbart omfattande sociala och politiska uppror hade nämligen Alain och alla andra i JCR setts som värdefulla och ansvarfulla aktivister i många av dess mest dramatiska scenerier. Med sin värtalighet, bitande ironi, men också för sin förmåga till diplomati, blev Alain en av de förgrundsgestalter människor kom att minnas såväl från Paris` brinnande barrikader som för den vilda generalstrejk som över tio miljoner arbetare lyckades organisera ("vild" därför att PCF och dess ledda fackförening CGT var emot strejken). När de Gaulle väl hade återtagit "makten från gatan till det rika Frankrike" så fängslades Alain och hans hustru Michelle efter ett regeringsdekret där de anklagades för "uppvigling". Men vanliga människor vägrade att se paret som "uppviglare" och den väldiga protestvågen gjorde att de frigavs redan efter fem veckor.

Den franska sektionen av Fjärde Internationalen fick ett rejält uppsving efter dessa väldiga politiska konvulsioner. Alain själv var senare presidentkandidat vid flera tillfällen. Det blev mycket uppmärksamhet och många nya kontaktytor skapades för rörelsen men med obetydliga resultat i valet till EU-parlamentet 1999 lyckades han däremot bli invald. Arbetade där tillsammans med sin "sekreterare" Olivier Besancenot under en mandatperiod. En lyckosam arbetsgemenskap som gjorde att Olivier efter en lång övertalning gick med på att ställa upp i presidentvalet, 2002 och 2007. Bägge gångerna med uppmärksammade lite drygt fyra procent av väljarkåren bakom sig.

En lite ovanlig tilldragelse från de här åren som jag minns väl är ifrån 1973 och mitt i den svenska valrörelsen. I Frankrike hade vår rörelse blivit förbjuden efter en våldsam sammanstötning med en fascistdemonstration. Alain blev också då fängslad men frigiven efter någon månad. Men fortfarande var den egna organisationen förbjuden att verka öppet. I hemlandet fick de ett viktigt stöd för sin legitimering av socialisternas François Mitterand, vilken då ännu var i opposition mot gaullisternas regeringsmakt.

Under samma tid i samband med ett valmöte för oss i Stockholm där Alain var inbjuden som gäst frågade han oss om det skulle vara möjligt att på något sätt få till stånd en pratstund med statsministern Olof Palme. Ett sådant, gärna med ett foto på de två tillsammans, skulle så att säga vara ett bra kort i kampen för ökad politisk legitimitet därhemma. Det hela ordnades på ett fyndigt sätt av vår gamle vän och kamrat Tom Gustafsson (han dog ung, bara 39 år 1985) som tog med sig Alain i en taxi och svängde ut från vår partiexpedition på Luntmakargatan till vad jag tror var Farsta. Kanske var det en annan förort. Väl där kom de fram mitt i ett av Palmes torgmöten. Politikens vardag i Sverige 1973 var fortfarande idyllisk så det gick alldeles utmärkt för Tom att efter mötet presentera Palme för Alain. Säkerhetspoliserna i bakgrunden var fromma som lamm och det lilla äventyret blev lyckat i alla avseenden. Palme och Alain hamnade i ett engagerat samtal om "poder popular" på Kuba liksom om Maj 68. Foton togs som Alain kunde ta med sig hem till Paris...

Under de år som följde var Alain inte bara en nationell ledare utan minst lika viktig i internationella sammanhang. Han träffade socialister från alla kontinenter och från de flesta av dess länder. Influerade många och lärde sig själv mycket. En hel del göteborgare minns

honom från den stora ”Nej till EU-demonstrationen” med tjugotusen deltagare 15 juni 2001 när han höll ett uppskattat tal vid Järntorget.

Alain fick leva till åttio års ålder. Han hade tidigare gått i pension som alla andra. Men hade långt upp i sjuttioårsåldern kvar ett litet arbetsrum i partiets välkända lokaler ute i den gamla industriförorten till Paris, Montreuil. Han fortsatte också länge att fara runt som en politisk virvelvind i Frankrike. Deltog i mängder med möten, demonstrationer och andra aktiviteter. Som jag minns från en längre eftermiddagsdiskussion med Alain i det ganska torftiga och slitna rummet så var den enda egentliga utsmyckningen där en inramad stor tavla med Pariskommunens stolta deklaration 1871 om sina nyvunna friheter. Den var nog mycket väl vald och passade väl in i hans liv. Eller med orden från den hans franska kamraters sista hälsning: ”Han var en outröttlig aktivist, närvarande i all kamp mot det kapitalistiska systemets härjningar, mot orättvisor och för frigörelse”. Den franska tidningen *Le Monde* sammanfattar i en rubrik till en av sina minnesrunor om Alain hur en samlad fransk vänster upplevt hans bortgång: ”Utan dig kommer kampen inte längre ha samma känsla”.

Farväl vår vän och kamrat, Vi är många som sörjer dig.

Vår kamrat Alain Krivine är död, hans kamp fortsätter

Uttalande från Nouveau Parti Anticapitaliste efter Alain Krivines död.

Vår kamrat Alain Krivine lämnade oss idag, 80 år gammal. Vi, kamraterna i NPA, sörjer tillsammans med hans familj, nära och kära, och alla de som var en del av hans kamp.

I mer än 65 år var Alain en outröttlig aktivist, närvarande i all kamp mot det kapitalistiska systemets härjningar, mot orättvisor och för frigörelse.

Som aktivist utesluten ur det franska kommunistpartiet PCF, grundare och ledare för JCR, LCR och sedan NPA, och ledare för Fjärde internationalen, övergav Alain aldrig sin ungdoms åtaganden. Han var ett mönster av trofasthet, en outtömlig resurs, en exemplarisk kamrat för en hel generation av aktivister.

Vi kommer att minnas hans självupppoffring, hans värme och hans humor. Ända fram till livets slut gav Alain aldrig upp och gav inte efter för påtryckningarna att ”Du kommer över det med åren”.

Under de kommande dagarna kommer vi att informera om de insamlingar som kommer att organiseras, och vi kommer att skriva mer om Alains liv och kamp.

Farväl, gamle man och tack för allt. Låt oss fortsätta kampen!

Montreuil 12 mars 2022

Kondoleanser och hyllningar till hans minne kan skickas till alaink@npa2009.org.

Översättning: Göran Källqvist